

Mette Frederiksens tale ved Socialdemokratiets kongres

Taler

Mette Frederiksen
Partiformand for
Socialdemokratiet

Dato

16. september 2017

Sted

Aalborg

Kære kongres

Tak til Thomas. Tak til Arne og Joy. Tre af Danmarks bedste borgmestre.

Og Thomas Kastrup Larsen. Borgmester her i byen; som gammel aalborgenser, må jeg så ikke godt have lov at sige dig en særlig tak? Du gør det simpelthen så godt.

Jeg er barn af 80'erne. Her i byen. Det var en hård tid. Ikke mindst i mit barndoms kvarter. Grønlandskvarteret. Min mor var dagplejemor. Og vi sad tit i køkkenet. Vi havde sådan et rundt køkkenbord. Der var kaffe på kanden. Og ostemadder. Halvdelen med kommen. Halvdelen uden. Og så sad vi der ved bordet. Jeg lyttede med, når folk kom på besøg. Når min fars kollegaer ikke kunne følge med og røg ud af arbejdsmarkedet. Huslejer, der var svære at betale. Jeg husker ikke alle samtalerne. Men jeg husker følelsen. Når man som barn kunne se voksne mennesker være kedede af det. Sådan var fattig-firserne.

Men Aalborg og Danmark rejste sig. Der kom gang i 90'erne. Den socialdemokratiske regering fik bugt med arbejdsløsheden. Universitetet voksede sig stærkt. Og mange af os, der kommer fra familier, hvor der ikke var meget uddannelse. Vi fik muligheden.

De store sociale problemer, der var her i byen i 80'erne, er ikke forsvundet alle sammen. Men velstanden er større. Mulighederne flere. Aalborg er en bedre by i dag.

Kære kongres: Lad os give Thomas Kastrup Larsen en kæmpe stor hånd.

Da danskerne for nogen tid siden blev bedt om at kåre landets bedste borgmestre, gik tredjepladsen til en socialdemokrat. 2. pladsen gik til en socialdemokrat. Og ja, 1. pladsen gik til en socialdemokrat.

En førsteplads hos danskerne. Den har vi. Det kræver ydmyghed. Arbejdsomhed og lydhørhed. Vi vil gøre os umage.

Der er nu kun 66 dage til, at vi danskere skal til stemmeurnerne. Et valg, der er mindst lige så vigtigt som det til Folketinget. Vi kan meget på Christiansborg med lovgivning. Men tit kan vores borgmestre og regionsformænd endnu mere.

Vi fik et godt valg sidst. Nu skal vi vinde endnu flere danskeres tillid. Blive ved med at have styrepinden på sundhedsområdet. Vi går efter at vinde byer tilbage.

Vi vil kæmpe hårdt for sejren 21. november.

Kære alle spidskandidater, rejs jer lige op! Kandidater til byråd og regioner, også jer!

Kære kongres, giv vores kandidater en kæmpe hånd.

Kære kongres;

Vi danskere står over for et afgørende politisk valg: Vil vi styrke eller svække det, der har gjort Danmark stærkt? Nemlig vores velfærdssamfund.

Vi har truffet vores valg. Vi vil være fælles om Danmark.

Og der er tre ting, jeg gerne vil tale om i dag.

Jeg vil gerne tale om vores ældre. Jeg vil et opgør med centraliseringen af Danmark.

Og jeg vil sikre danskernes tryghed.

Men inden jeg kommer så langt, vil jeg lige dele noget med jer.

Da jeg tog til folkemødet i juni, besluttede jeg mig for at lægge min traditionelle partiledertale til side. Jeg talte i stedet om en ung pige, jeg kender. En ung pige, som var godt i gang med skolen, vennerne, og festerne. Alt gik godt, men filmen knækkede. Den psykiske sårbarhed ramte hårdt og brutalt. Hun droppede ud af uddannelsen. Blev indlagt i psykiatrien.

Der blev stille på pladsen, da jeg holdt min tale. Og det gik op for mig, at mange af jer, der lyttede med, også tænkte på en ung. Ikke lige hende, jeg havde for mit indre blik. Men en anden, der heller ikke har det godt. Jeg har simpelthen fået så mange reaktioner på den tale.

Psykisk sårbarhed blandt børn og unge er ikke længere et problem for nogle få familier. Det er blevet et stort og et voksende samfundsproblem. Nu kender vi alle sammen en, der ikke har det godt.

Vores egne unge i DSU har sagt det længe. Tak DSU. Tak, fordi I giver stemme til nogle af de unge mennesker, der har det svært. Som ikke selv kan råbe op.

Der er noget, der ikke fungerer i vores samfund, når så mange børn og unge kæmper med livet. Med sig selv. Mod sig selv. Og nogle urimeligt høje forventninger. Ikke mindst skabt på de sociale medier.

Selvfølger kan og skal vi gøre noget politisk. I vores uddannelsessystem. I psykiatrien.

Og vi må se med stor selvkritik på de beslutninger, vi selv har været med til at træffe. Men svaret er ikke bare ny politik og flere penge.

Jeg tror, det her er meget større. Der er noget i vores kultur, som presser vores børn.

Jeg tror, vi har lagt for meget over på den enkelte. Du er blevet din egen lykkes smed. Og modgangen er også blevet din egen. Måske siger vi for meget: Vi tror på dig. I stedet for: Vi tror på hinanden.

Den unge pige, jeg talte om, har fået det bedre. Heldigvis. Men der er så mange andre. Jeg har ikke alle svarene. Men jeg ved nu, at det er én af de vigtigste opgaver. At bryde ensomheden og tabuerne.

Jeg ved. Jeg ved, at vi skal passe bedre på vores børn og unge.

Vi skal passe bedre på de yngste. Og vi skal også passe bedre på vores ældste.

Vi har mange steder en god ældrepleje. Jeg kan jo se det, når jeg besøger plejehjem og genoptræningscentre. Dygtige medarbejdere, der hjælper med at få de gamle ben strakt ud. Smil på læberne og en solid arm om skulderen. Faglighed og omsorg. Jeg har lige besøgt plejehjemmet på Læsø. Der var både gode ben (altså dem man spiser), brun sovs og rødvin.

Men der er også en anden virkelighed. Travlhed. Ældre, der ligger for længe i sengen. Demente, der overlades til sig selv, fordi der kun er én nattevagt på arbejde. En gammel dame, der er alene på sygehuset og er bange. Der er ikke nogen, der har tid til at fortælle hende, hvad der skal ske. Ingen, der har tid til at være der.

Er det virkelig vores tak til dem, der har bygget Danmark?

Jeg synes ikke, vi kan være det bekendt.

Vi kan starte med at mærke efter hos os selv. Vil vi selv slutte livet i ensomhed?

Jeg ved godt, at medarbejderne gør, hvad I kan. Med den tid, der nu engang er givet jer. I løber stærkt. Og når en af kollegaerne bliver syg, så løber I andre endnu stærkere. Mange vil hellere blive lidt tid efter fyraften end at gå fra en beboer, der er ked af det.

Og jeg ved godt at jer, der sidder i byrådene. I gør også, hvad I kan. For at undgå at besparelserne igen skal ramme ældreområdet.

Men kære venner. Når vi gerne vil have et stærkt velfærdssamfund. Så handler det ikke kun om at forhindre besparelser.

Vi skal selvfølgelig have en ældrepleje, vi kan være bekendt. Hvor der er tid til det enkelte menneske.

Dem, der er vores ældste lige nu, er nok nogle af dem i vores samfund, der har de

stærkeste madtraditioner. Der er kogt så mange kartofler, formet så mange frikadeller og syltet så mange rødbeder hos de +80-årige i det her samfund. Skylder vi ikke vores gamle at servere noget ordentlig mad, når hånden ikke længere kan holde en kartoffelskrøller? Vi vil have en ældrepleje, hvor maden dufter og smager.

Vi vil have en ældrepleje med værdighed.

Det er ikke værdigt, at en voksen mand skal ligge i en våd ble. Det vil vi udfordre. Det er ikke kvalitet, når en gammel dame, der har syltet og bagt hele sit liv, bliver spist af med dårlig mad. Det vil vi udfordre. Vi svigter hinanden, når vores gamle slås med ensomhed og knap når at hilse på hjemmehjælperen, før hun er ude af døren igen. Det vil vi udfordre.

Kære kongres;

Ingen skal være utrygge ved at blive gammel. Derfor fremlægger vi i dag tre mål for ældreplejen i Danmark. Tre mål, der burde være en selvfølge. Men det er de desværre ikke alle steder.

1: Mere fællesskab. Mindre ensomhed. 2: Ordentlig mad, der både smager og dufter 3: Mere tid.

Det er det, vi vil. Kan vi love at få det hele indført på én gang?

Nej. Ikke på et år. Heller ikke på to.

Men det er det, vi vil arbejde for. Skridt for skridt. Budget for budget.

Og vi starter nu.

Og en gang til for prins Knud. Og for Anders Samuelson. Og for Kristian Jensen. Hvis pengene én gang er brugt på topskattelettelse, så kan de ikke også bruges på velfærd.

Det ved vi. Og det ved danskerne.

Derfor siger vi: Velfærd først.

Og hvad er så velfærd? Det er blevet sådan et ord, alle bruger. Og måske har vi gjort det for teknisk?

Hvad tænker du, når jeg siger velfærd?

Jeg kan jo fortælle, hvad jeg selv tænker på.

Jeg tænker på Linda, Sabine og Lasse.

Hvor mange af jer har prøvet at aflevere en lille én i vuggestue eller børnehave?

Ja, det har mange af os. Kan I huske det? Det kan gøre ondt i maven.

Jeg synes, det var så hårdt. At stå der og sige farvel, mens tårerne løb ned over kinderne. Både på mine børn og på mig selv. Og den dårlige samvittighed oveni. Jeg kan så tydeligt huske det.

Den lille i vuggestuen. Jeg gav hende videre til Sabine. Ud igennem garderoben. I kender døren. Sådan én med et håndtag højt oppe, så de små ikke kan nå det. Ud af flisegangen. Jeg vendte mig om. Den lille glad igen. På grund af Sabine. De havde fået øje på noget i vinduet. De kiggede og pegede. Og vinkede til mig.

Linda, Lasse og Sabine. Det var jo jer, der stod med mine børn i favnen, når jeg vendte mig om på legepladsen og vinkede det bedste, jeg har lært.

Det er dét, velfærd handler om. Er der en Lasse at give sit barn til om morgenen? Er der en sygeplejerske med tid, når det menneske, vi holder af, får stillet en kræftdiagnose?

Vi kan jo ikke love en masse nye penge. Men vi lover at give vores medarbejdere mere tid sammen med mennesker i stedet for papir.

Det er kernen i den fingrene-væk-reform, vi foreslår. Vi politikere fastsætter målene. Lærerne, pædagogerne, politibetjentene og deres ledere bestemmer, hvordan de vil nå dem. En helt ny måde at lede den offentlige sektor.

Socialdemokratiet har altid været parat til at tage ansvar. Også for de svære

beslutninger. I regering og i opposition. Det er i vores DNA. Men vi husker altid at spørge: Hvad er formålet? Hvorfor tager vi den her beslutning?

Vi laver jo ikke reformer for reformernes egen skyld.

Vi skal hele tiden være sikre på, at vi driver den offentlige sektor effektivt.

Selvfølgelig.

Men kære kongres;

Omsorg. Omsorg kan ikke bare effektiviseres.

Nu vil jeg gerne have jer med til at skrue tiden tilbage. Vi skal tilbage til år 2006. Kan I huske året? De færreste danskere har hørt om Facebook. Til gengæld var der stadig de dér skønne klaptelefoner. Danmark rammes af fugleinfluenza. Brøndbys Daniel Agger bliver solgt til Liverpool (han kom så heldigvis tilbage igen). Og Dronningen meddeler, at hun ikke længere vil ryge offentligt.

Der sker meget det år. Lars Løkke Rasmussen er på det tidspunkt sundheds- og indenrigsminister. Og han bruger meget af året på at forberede kommunalreformen.

Det lød så godt dengang.

Lars Løkke sagde, at reformen ville give borgerne ”den bedste løsning – til den billigste pris”.

Og endnu bedre lød det, da Løkke skrev: ”Kommunalreformen gør det mere attraktivt at bo på landet”.

Flotte ord fra Lars Løkke.

Men er det så blevet bedre og billigere på de 10 år, der er gået? Har vi fået stærkere lokalsamfund? Er forskellen mellem land og by blevet mindre?

Flere butikker er lukket. Færre busruter. Mange skoler er lukket ned. Afstanden til rådhuset er blevet længere. Fraflytningen taget til.

Vi har fået omfattende centralisering af Danmark. Færre og større. Længere væk. Store enheder. Det ser godt ud på papiret. I regnearket. Men er det altid godt for mennesker?

Kære kongres;

Tidens blinde tro på centralisering; jeg tror ikke på det.

Lad os tage uddannelsesområdet som et eksempel.

Hvis man skal kunne bo i alle dele af Danmark. Så skal ens børn kunne gå i skole. De unge skal kunne tage en uddannelse. Det er med til at skabe liv. Men hvad er der sket?

Du kan ikke længere blive lærer i Haslev. Nu skal du til Roskilde eller Vordingborg. Næste år kan du ikke længere gå på erhvervsskole i Maribo. Så skal du til Nakskov eller Nykøbing.

Og hvad gør regeringen? De skærer ned på erhvervsuddannelserne. De vil lukke produktionsskoler. Der skal centraliseres. Igen. Det rammer de unge, der har sværest ved uddannelse.

Derfor: Lars Løkke Rasmussen.

Vi advarede, da du lavede kommunalreformen. Du hørte ikke efter. Lyt nu til vores advarsler den her gang.

Jeres planer vil presse unge væk fra uddannelse. Væk fra deres egen fremtid.

For afstande betyder noget. Hvis regeringen bliver ved med at dræne de mindre samfund, så bliver fraflytningen større. Og færre unge får en uddannelse.

Det er forkert over for de unge. Det vil skabe større ulighed.

Det er også forkert over for erhvervslivet. Danske virksomheder skriger efter faglært arbejdskraft. Regeringen skærer ned på erhvervsuddannelserne. Det er en sikker vækstdræber.

At fordele de statslige arbejdspladser i hele landet er til gengæld en god ide.

Men det kan ikke rette op på de problemer, centraliseringen har skabt.

Mange steder lever der heldigvis et stærkt lokalt fællesskab. Det skyldes en masse lokale ildsjæle. Og det skyldes ambitiøse politikere. Der tager skeen i den anden hånd. Som jer.

Som Winnie, vores borgmester på Bornholm.

Bornholm er bare ét eksempel, hvor det er lykkedes at vende udviklingen.

Børnefamilierne flytter til. Der bliver lavet vindmøller og solcelleanlæg. Slagteriet er der endnu. Små virksomheder vokser sig større, og der bliver startet flere og flere. Det går bedre på Bornholm.

Og det er altid imponerende at se, hvor meget I rykker lokalt.

På Samsø og Fanø. I Humlum. På havnen i Bønnerup.

Men kære kongres;

Jer, der kæmper for et Danmark i balance. I har fortjent en regering, der vil hele Danmark.

Det vil regeringen ikke.

Se på deres politik.

Lettelser i topskatten. Ingen progression i boligskatten. Store besparelser på ungdomsuddannelserne i provinsen. Nej til Togfonden. Færre vindmøller.

Regeringen trækker Danmark skævt. Gør forskellene større.

Danmark knækker over, hvis centraliseringen bliver hovedløs.

Derfor foreslår vi fire nye skattecentre. To i Jylland, et på Fyn og et på Sjælland.

Vi skal rette op på de massive problemer i Skat. Og vi skal skabe arbejdspladser i hele landet. Vi foreslår som noget nyt lokale servicecentre, hvor vi kan genskabe nogle af de nære velfærdstilbud. Og vi vil prioritere uddannelse også uden for de største byer. Og sikre alle adgang til praktiserende læger.

Lad os kigge på kommunalreformen med kritiske øjne. Den skal evalueres. Holder Løkkes løfte om, at det ville blive bedre og billigere?

Venstre, I var engang det parti, der kæmpede for de små lokalsamfund og for, at der selvfølgelig også skal være liv på landet. Sådan er det ikke længere.

Nu skælder I ud på København. Men det løser jo ingenting.

Kære kongres;

Det her er ikke en kamp mellem land og by. Det har aldrig været en kamp mellem land og by.

Vi vil have lokalsamfund, der hænger sammen.

Lad os tage et opgør med centraliseringen af Danmark.

En ældrepleje, vi kan være stolte af. Et opgør med centraliseringen.

Nu vil jeg gerne tale om tryghed.

Jeg afskyr vold. Volden som banderne står bag, når de skyder på må og få i vores gader. Den vold, de udsætter fængselsbetjentene for.

Volden, som stadig findes i danske familier. Mod mødre. Og deres børn.

Vi lever i en tid med store modsætninger. Kriminaliteten er faldende. Når vi kigger på ungdomsgenerationen under ét – ja, så er de faktisk ret lovlydige. Men den hårde kerne. Den er hårdere end aldrig før. Kriminaliteten er blevet mere rå.

Alene i Københavns fængsler er de ansatte siden 1. januar blevet udsat for trusler og vold 77 gange.

77 gange. Vi taler om mennesker, der passer deres arbejde. Og som får et våben eller en trussel stukket i hovedet. Lad os lige stoppe op.

Fængselsfunktionærerne taler vi ikke så meget om i Danmark. Men det er nogle af de offentlige ansatte, der har de allerhårdeste job.

De arbejder bogstaveligt talt altid på samfundets skyggeside. Med hårdkogte kriminelle.

I år er 43 af dem blevet så syge af arbejdet, at de sandsynligvis ikke kommer tilbage. For kort tid siden blev en af medarbejderne stukket ned med kniv. Vold og trusler er blevet hverdag. Deres familier bliver opsøgt.

Jeg ved, at Kim Østerby er med her i dag, formanden for Fængselsforbundet.

Kære kongres; jeg vil gerne have, at I sammen med mig sender en direkte hilsen til fængselsbetjentene. Det kan godt være, I ofte bliver overset i den offentlige debat. Men vi ser jer. Vi ved, hvor hårdt arbejde I har. Og vi vil aldrig acceptere volden mod jer.

Bandekonflikten, meget af kriminaliteten og det rå arbejdsmiljø i fængslerne hænger desværre uløseligt sammen med en gruppe af unge med indvandrerbaggrund.

Lad det være sagt med det samme. Vi har mange med indvandrerbaggrund i Danmark, der klarer sig godt. Som bidrager. Jeg kan jo se det mange steder i vores samfund. Buschauffører, farmaceuter, læger og social- og sundhedshjælpere. Piger, der griber mulighederne i Danmark. Familier, der bakker op. Mennesker, der kommer hertil. Kæmper for at blive en del af vores samfund.

Det er godt. Det ændrer bare ikke på, at vi samtidig står med nogle kolossalt store problemer.

På grund af en fejlslagen integrationsindsats.

Lad mig give jer et eksempel. Jeg besøgte for nogen tid siden en vuggestue og børnehave i Tingbjerg, sammen med Frank, vores overborgmester i København.

Ikke ét af børnene havde dansk oprindelse.

Og som én af pædagogerne sagde: ”Hvordan skal vi integrere en minoritet, når der ikke længere er en majoritet at blive integreret sammen med”?

København er gået foran med sociale normeringer. Det er rigtig godt. Men København kan ikke gøre det alene.

Det er derfor, vi er så optaget af, at Danmark skal kunne følge med. Vores fællesskab skal kunne følge med. Kort sagt: Der er en grænse for, hvor mange nye udlændinge vi kan tage imod.

Fordi parallelsamfund ikke er foreneligt med et åbent og demokratisk samfund. Og fordi jeg ikke vil sætte vores tryghed over styr.

Jeg møder mange, som er bange for at gå på gaden om aftenen i dele af Danmark.

Mange af os begynder hver især at tage forholdsregler.

Sådan skal det ikke være i Danmark.

Vi må ikke miste noget af det mest værdifulde, vi har. Vores tryghed og tillid.

Grupper af unge, der ikke opfører sig ordentligt.

Banderne. De skal ikke bestemme. Over noget som helst.

Vi har brug for flere ressourcer til politiet. Vi har brug for, at de hårde straffe kommer til at virke. Og vi skal simpelthen blive bedre til at beskytte de børn, der vokser op med en storebror, der er bandemedlem.

For nogle uger siden var jeg i Køge sammen med vores borgmesterkandidat Marie Stærke. Vi mødte lokalbetjenten. Jens Peter. En stærk mand. Sådan helt fysisk. Jeg kan næsten stadig mærke hans håndtryk. Men også i sit hjerte er han stærk. Han kender alle rødderne. Han kender alle de kriminelle. Han kender familierne derhjemme.

Hvorfor? Fordi Jens Peter har været betjent i samme område i mere end 20 år. Han er selv født og opvokset i Køge. Han er fodboldtræner. Og med sine egne ord; så kender han også alle skiderikkerne.

Det er en betjent som Jens Peter, der skal skabe tryghed i et boligområde. Det er en betjent som Jens Peter, der kan hjælpe lillebrødrene fra selv at havne i banderne.

Vi vil have flere som Jens Peter.

Vi vil have et politi, der har tid til det forebyggende arbejde. Et synligt politi. Et politi, der kommer, når vi ringer. Når der har været indbrud i kolonihaven. Eller når banderne stjæler byrummet fra os andre. Det nytter ikke noget at skælde ud på politiet. De har fået flere opgaver. Så vi må tage et politisk ansvar. Og sikre flere betjente.

Og så har jeg en appel til jer, der ikke selv har oplevet kriminalitet. Jer, der bor i et trygt boligområde. Jer, der har børn i skoler, hvor der ikke er store problemer med integration.

I må ikke vende det her ryggen.

Den frihed og tryghed, I selv har i haven og på jeres arbejdsplads, skal også gælde på togstationerne og på de mørke stier om aftenen. Vi er sammen om det her.

Socialdemokratiet. Vi nægter at lade den almene boligsektor stå alene. Vi glemmer ikke fængselsbetjentene. Vi lytter til dem, der står med problemerne i hverdagen.

Kære kongres;

Friheden og trygheden skal gælde i hele Danmark.

Bedre vilkår for vores ældre. Et opgør med centraliseringen. Og større tryghed.

Der er ikke noget af det, vi kan gøre alene.

Som socialdemokrater tror vi på det brede politiske samarbejde. Jeg tænker tit,

at det er godt for danskerne, at I ikke bruger lige så meget tid på ævl og kævl i kommuner og regioner, som vi bruger på Christiansborg.

Nej, det er resultaterne, der flytter Danmark. Ikke ord. Lars Løkke Rasmussen sagde, at han ikke ville være statsminister for enhver pris. Men det blev han. Lars Løkke Rasmussen er grundlæggende mere optaget af sin egen regerings overlevelse end af at træffe de rigtige beslutninger for Danmark.

Sådan må vi aldrig blive. Skal vi love hinanden det?

Derfor: Vi går til valg på et bredt samarbejde. På at bryde blokpolitikken ned. For Danmarks skyld. Og fordi livet er for kort til politikere, der tænker mere på sig selv end på os alle sammen.

Der er to andre partier, der også holder årsmøde eller landsmøde den her weekend. Og derfor en særlig hilsen til både vores nye venner i Dansk Folkeparti og til vores venner i det Radikale Venstre.

Sammen med de radikale har vi truffet mange gode beslutninger igennem årene; vi har skabt store fremskridt for børn og unge. Vi har fjernet forældres ret til at slå deres børn og hævet den kriminelle lavalder. Fordi børn ikke hører til i fængsel. Vi har kæmpet for uddannelse. Holdt Danmarks internationale fane højt.

Vores samarbejde med Dansk Folkeparti er stadig nyt. Men resultaterne er overbevisende. Vi har tvunget regeringen til at føre en anden politik end deres egen. Vi har sikret en bedre social profil.

Jeg ser store muligheder i et tæt samarbejde. Med begge partier.

En fortsat grøn omstilling. En indædt kamp for at sikre flere børn en bedre fremtid. Nye satsninger på uddannelse. Det glæder vi os til at gennemføre med de radikale.

En fortsat stram udlændingepolitik. Bedre forhold for de ældre. En styrket indsats mod social dumping. Det glæder vi os til at gennemføre sammen med Dansk Folkeparti.

Men der er jo altid et men.

Kære Kristian Thulesen Dahl; jeg har nu været igennem en række forhandlingsforløb sammen med dig. Det er gået godt, og vi har fået et godt og tillidsfuldt samarbejde. Men det er altså som om, du er bedst, når jeg er ved din side. Husk bare den finanslov, hvor du blev lokket til at skære i de ældres boligydelse.

Og derfor kan jeg godt blive lidt bekymret for den kommende tid.

Når Kristian Jensen lægger et smart regnestykke frem. Når Simon Emil Ammitzbøll taler om, hvor godt det er med ulighed. Og når Brian Mikkelsen leger 'Hvem vil være millionær? '.

Så husk: Du har en livline. Du kan altid ringe til en ven.

Og når nu Kristian Thulesen Dahl nok ringer, så siger jeg det samme til ham, som jeg siger til jer.

Vi har ikke bygget Danmark på topskattelettelser og høj ulighed.

Vi har gjort det modsatte.

Og ja – der er noget i vores samfund, der ikke er godt nok. Jeg har i dag talt om tre af de ting, vi skal gøre bedre. Vilka'rene for vores ældre. Et opgør med centraliseringen. Trygheden tilbage.

Men det ændrer ikke på, at Danmark er et af verdens bedste samfund.

Så lad os da for pokker styrke vores samfundsmodel.

Det er så let at rive ned.

Det er meget sværere at bygge op.

Men venner – det er opgaven.

Vi skal bruge opsvinget til at forme fremtiden. Så den kommer alle til gavn.

Som Socialdemokratiet altid har gjort.

I 1960 vandt vores parti valget med budskabet: Gør gode tider bedre.

Viggo Kampmann var formand og statsminister. Økonomien var i fremgang, og arbejdsløsheden var lav. Almindelige familier fik råd til bil, fjernsyn og ferier sydpå.

Erhvervslivet fik gode rammer. Og der blev bygget vuggestuer, børnehaver, plejehjem, sygehuse.

Danmark blev rigere. Mere lige. Mere trygt.

Og nu har vi muligheden igen.

Vi er ude af krisen.

Nu kan vi skabe de næste store fremskridt. Fremgangen skal ikke kun være en forbrugsfest for de få.

Kære kongres. Vi skal gøre gode tider bedre. For alle.

Og Socialdemokratiets ansvar. Det er at holde sammen på Danmark.

Det bliver ikke let.

Men kære kongres:

Vi er det eneste parti, som kan.

Tak for ordet. Rigtig god kongres.

Kilde

Fra prof. Robert Klemmensens private samling

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

Politisk tale, Socialdemokratiet

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/mette-frederiksens-tale-ved-socialdemokratiets-kongres-2017>